

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΟΓΙΜΩΤΑΤΟ ΘΕΟΛΟΓΟ ΚΑΘΗΓΗΤΗ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟ

Ἀρ.Αριθμ. Πρωτ.

182

Τῷ ἐλλογιμωτάτῳ θεολόγῳ καθηγητῇ, κ. Δημητρίῳ Μαυροπούλῳ, Διευθυντῇ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Δόμος», νῖῳ ἐν Χριστῷ ἀγαπητῷ τῆς Ἡμῶν Μετριότητος, χάριν καί εἰρήνην ἀπό Θεοῦ Πατρός.

Εὐρισκόμενοι προσφάτως εἰς Ἀθήνας, ἐδέχθημεν μετὰ χαρᾶς ἐπίσκεψιν τῆς ὑμετέρας ἐλλογιμότητος, ἐν ἣ αὕτη ἐξέφρασεν τήν παράκλησιν αὐτῆς καί τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Μετοχίῳ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων τοῦ Ἡμετέρου Πατριαρχείου ἐν Πλάκᾳ φιλοαγιοταφτικῶς συναγομένων, ὅπως εὐλογήσωμεν διὰ τό Σάββατον τῶν Ψυχῶν τήν τέλεσιν μνημοσύνου, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Δημητρίου Κουτρομπῇ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετίας ἀπό τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας αὐτοῦ καί, εἰ δυνατόν, προσωπικῶς προεξάρξωμεν αὐτοῦ.

Ἡ ἀγαθή πρόθεσις καί εὐγενική πρόσκλησις ὑμῶν αὕτη ἀνέμνησεν ἡμῖν τάς ἡμέρας τῶν φοιτητικῶν ἡμῶν χρόνων, ἐν αἷς προσωπικῶς ἡμεῖς, ὡς καί ἄλλοι Ἀγιοταφῖται, ἐγνωρίσαμεν ἐκ τοῦ συνεγγυς καί συνανεστράφημεν τόν μακαριστόν Δημήτριον Κουτρομπῇ, ὡς τέκνον τῆς Ἐκκλησίας πιστόν, ὡς φίλον ἀφωσιωμένον καί ὑποστηρικτὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἡμετέρου Πατριαρχείου, ὡς συμπαραστάτην τῷ μακαριστῷ Ἀγιοταφίτῃ Μοναχῷ Εὐσταθίῳ, ὡς τόν εὐγενῆ καί καλλιεργημένον ἄνθρωπον, ὡς τόν βαθύν γνώστην καί ἐπαγωγικόν διδάσκαλον τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Θεολογίας καί τῆς κληρονομίας τῆς Ρωμηοσύνης, ἣν μετὰ μακροῦς πόνους καί κόπους ἀνακαλύψας, ὡς πολῦτιμον μαργαρίτην διὰ βίου διεφύλαξε.

Κωλυόμενοι, ὅπως μετάσχωμεν προσωπικῶς, λόγῳ ἀνείλημμένων ὑποχρεώσεων Ἡμῶν εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν, ἀνεθέσαμεν τῷ Ἱερωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ κ. Θεοφάνει, Ἐξάρχῳ τοῦ Ἡμετέρου Πατριαρχείου ἐν Ἀθήναις καί τῷ Γέροντι Ἀρχιγραμματεῖ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντίνῳ Ἀριστάρχῳ, στενῶς συνδεδεμένῳ μετὰ τοῦ μακαριστοῦ, ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσιν ἡμᾶς εἰς τό κατανυκτικόν τοῦτο μνημόσυνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτοις, θερμῶς δεόμενοι τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, ὅπως ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Αὐτοῦ, μακαριστοῦ Δημητρίου προσκυνητοῦ, ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ δικαίων καί ὁσίων καί ἀναδεικνύῃ ὑπηρέτας τῆς ἐπιστήμης τῆς Θεολογίας ἀνταξίους τῆς παρακαταθήκης αὐτοῦ, ἐπιδαφιλεύοντες δέ πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτοῦ ταῖς Πατριαρχικαῖς Ἡμῶν καί Πατρικαῖς εὐλογίαις, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ,θη' Φεβρουαρίου ιε'.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Κ.Κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

Ἀριθμ. Πρωτ

135

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος καί Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Ἱερώνυμε. Τήν Ὑμετέραν περισπούδαστον ἡμῖν Μακαριότητα ἐν ἀγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, ἡδέως προσαγορεύομεν.

Ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν ἱστορικῶς, συμμετέχει περιχαρῶς καί ὀλοκαρδίως εἰς τό ἱστορικόν καί μέγα ἐκκλησιαστικόν γεγονός τῆς κανονικῆς καταστάσεως τῆς Ὑμετέρας τετιμημένης Μακαριότητος εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος καί ἔνθερμον τήν δέξιν πρὸς Κύριον ποιεῖται ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου ὑπὲρ ἀδιαλείπτου εὐοδώσεως τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ὑμετέρας πεφωτισμένης Μακαριότητος ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἀγιωτάτης Καθολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί γενικῶς ὁ εὐγενής λαός τῆς Ἑλλάδος εὐελπιστεῖ εἰς Ὑμετέραν εἰρηνικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καί σταθεράν οἰακοστροφίαν πρὸς ἀσφαλῆ προσανατολισμόν τῆς ὁλκάδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ νά προλαμβάνῃ ἢ νά ὑπερβαίνει τὰς τρικυμίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀναπόφευκτοι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Εἰς τήν πεπνυμένην σκέψιν Ὑμῶν κυριαρχεῖ ἀσυγχύτως καί ἀναλλοιώτως τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ σωτηριώδης ἀποστολή Αὐτῆς διὰ τόν ἄνθρωπον καί τόν κόσμον οὐχί βεβαίως κοσμικῷ τῷ τρόπῳ.

Χαίρομεν ὅλως ἰδιαιτέρως γνωρίζοντες ἐπίσης τήν ἄποψιν καί τήν διάθεσιν Ὑμῶν διὰ τὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα, τὰ ὁποῖα συνεχίζουν τήν μακραίωνα Ἑλληνορθόδοξον Οἰκουμενικὴν καί πνευματικὴν παράδοσιν ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδος.

Ἐσμέν βέβαιοι, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος θά πνέῃ ὡς αὔρα

λεπτή καί πράξια καί ὡς δρόσος Ἀερμών ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών, διὰ νά
χαριτώνη τὰ ἔργα καί τὰς ἡμέρας Ὑμῶν ὡς ἀπόδειξις τῆς βαθείας πίστεως Ὑμῶν
εἰς Χριστόν καί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, 8ῃ Φεβρουαρίου γ´

Τῆς Ὑμετέρας Πεφιλημένης Μακαριότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ´

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΠΗΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

«Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καί διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνήσω

ἕως ἄν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου,

τό δέ σωτήριόν μου ὡς λαμπάς καυθήσεται» (Ἠσ. 62, 1)

Ἐντιμότατε κ. Πρόεδρε καί

τίμια μέλη τοῦ

«Ἑλληνικοῦ Συνδέσμου τοῦ Παναγίου Τάφου»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Οἱ προφητικοί λόγοι τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Προφήτου Ἡσαΐου ἀφοροῦν εἰς τόν
ἐνανθρωπήσαντα λόγον τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, τῆς Ἱστορίας τῆς Σωτηρίας, ἡ ὁποία
ἀποκαλύπτεται εἰς τόν Προφήτην Μωϋσέα εἰς τό ὄρος Σινᾶ καί κορυφώνεται ἐν τῇ
Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, καί δὴ εἰς τόν ἱερόν τόπον τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τοῦ
Γολγοθᾶ, καί τῆς Τριημέρου Ταφῆς, τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
Χριστοῦ.

Ὁ Πανάγιος Τάφος ὡς τό προσκυνηματικόν κεφάλαιον τῆς Ἀγίας Πόλεως ἀποτελεῖ τόν λύχνον περί τόν ὁποῖον καί διά τοῦ ὁποίου καίεται **«ὡς λαμπάς τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ»**, δηλαδή ὁ Χριστός, ὁ **«ἡτοιμασθείς κατά πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν»**, ἐπιπλέον δέ ἀποτελεῖ τήν πηγὴν ἐκ τῆς ὁποίας καί διά τῆς ὁποίας ἐξέρχεται τό Φῶς, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ Προσκυνηματικοῦ Κεφαλαίου διάκονος καί ὑπηρέτης ἐτάχθη τό μοναστικόν Τάγμα τῶν Σπουδαίων, τό κοινῶς γνωστόν ὡς Ἀγιοταφίτικῃ Ἀδελφότης. Ἡ κατά Χριστόν αὐταπάρνησις, αὐτοθυσία καί κενωτικὴ διάθεσις τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τοῦ Προσκυνηματικοῦ Κεφαλαίου τοῦ Παναγίου Τάφου, παρήγαγε τό πνευματικόν μέγεθος τοῦ Ἀγιοταφίτισμοῦ, τό δέ πνευματικόν τοῦτο μέγεθος συνθέτουν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον θεραπευτικόν, μεταμορφωτικόν καί ἁγιαστικόν, ὅπου προϋποτίθενται ἡ κάθαρσις καί ὁ θεῖος φωτισμός, συνθέτουν – λέγομεν – ἡ περί λόγου φιλοσοφικὴ ἀντίληψις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ἡ ἱστορικῶς καί πολιτισμικῶς διαμορφωθείσα πνευματικὴ ἐνότης τῆς Ρωμηοσύνης περί τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἐξελληνισθείσης καί ἐκχριστιανισθείσης Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἐκφρασταί καί συνεχισταί, ἀλλὰ καί ἀψευδεῖς μάρτυρες καί ἐρμηνευταί τῆς Ρωμηοσύνης, ἡ ὁποία ἐδράζεται ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου **«πάντες γὰρ ὑμεῖς υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ... οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ, πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»** (Γαλ. 3, 26.28) παραμένουν τὰ Πρεσβυγενῇ Πατριαρχεῖα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τὰ γνωστά ὡς Ροῦμ Ὁρθοντόξ, μέ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως κατέχον τὰ πρεσβεῖα τιμῆς. Τό εὐσεβές Γένος τῶν Ἑλλήνων, ὡς γένος Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τὴν καρδίαν τῆς Ρωμηοσύνης, τῆς ὁποίας ἐν προκειμένῳ χαρακτηριστικόν εἶναι ὁ ἄρρηκτος δεσμός μετὰ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καί τοῦ Ἀγιοταφίτισμοῦ. Ἡ δέ σημασία τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἔγκειται εἰς δύο τινά : (1) εἰς τό γεγονός, ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν πηγὴν τῶν θείων ναμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιποθοῦν αἱ πνευματικῶς διψῶσαι ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, **«ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων»** (Ψαλμ. 41, 2) καί (2) εἰς τό γεγονός, ὅτι τὰ Πανάγια Προσκυνήματα ἀποτελοῦν τὰ ψηλαφητὰ τεκμήρια τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν τούς τύπους τῶν ἡλῶν τούς ὁποίους ὀρῶσα καί ἐγγίζουσα φυσικῶς καί αἰσθητῶς ἡ ὀλιγοπιστοῦσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀνακράζει ἀνανήφουσα μετὰ τοῦ θωμᾶ **«ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»** (Ἰω. 20, 28).

Τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἡ Ἐκκλησία τῆς Πόλεως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένον μέ τό εὐσεβές Γένος καί τό ἔθνος τῶν Ἑλλήνων Ρωμαίων · καί τοῦτο βεβαίως ὀφείλεται εἰς τὴν ab antiquo καί de facto ἐνεργόν συμμετοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν Ἀγίων Τόπων, μέ ἀποτέλεσμα τὴν διαμόρφωσιν καί διατύπωσιν διὰ Διεθνῶν Συνθηκῶν τοῦ Καθεστῶτος τῶν Προσκυνημάτων (Status Quo), ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνεγνωρίσθησαν καί ἐπεκυρώθησαν τὰ αὐτοφυῆ καί ἀναφαίρετα ἱερά προνόμια καί δικαιώματα ἡμῶν, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ διαφυλάξωμεν ὡς τὴν θεόθεν ἐμπιστευθεῖσαν ἡμῖν Παρακαταθήκην, ὡς λόγον ἀποδώσοντες ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τῷ **«Ἑλληνικῷ Συνδέσμῳ τοῦ Παναγίου Τάφου»**, διὰ τὴν ποικίλην αὐτοῦ ὑποστήριξιν πρὸς τό Παλαίφατον ἡμῶν Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν ὁποίαν παρέσχε καί παρέχει μέσω τῶν ἀξιοτίμων καί ἀξιεπαίνων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου καί εὐχόμεθα πλήρη εὐόδωσιν τῶν προσπαθειῶν καί καλῶν στόχων αὐτοῦ καί εἰς τό μέλλον. Εὐχαριστῶ.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΥΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Παναγιώτατε καί Σεβασμιώτατε Οικουμενικέ Πατριάρχα κ.κ. Βαρθολομαῖε

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,

Ἐξοχώτατοι, κ. Πρωθυπουργέ, κ^{οι} Ἀρχηγοί τῶν Πολιτικῶν Κομμάτων καί Βουλευταί,

*Μακαριώτατοι Προκαθήμενοι τῶν Ἀγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἡ οἱ Πανιερώτατοι
τούτων ἐκπρόσωποι,*

Εὐσεβές, Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα,

Ἡ θλιβερά αὕτη συγκυρία τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν
γενομένου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς, διὰ νά ἀναπέμψωμεν μετὰ φιλαδέλφου θλίψεως,
ἀλλά καί φιλοθέου ἐλπίδος, δέησιν εἰς τόν Πανάγαθον Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν, τό Ἄλφα καί τό Ὠμέγα πάντων, **«δι' οὗ τά πάντα καί εἰς οὗν τά
πάντα»**, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀδελφοῦ ἡμῶν, ἀναχωρήσαντος εἰς τόν
προορισμόν πάντων ἡμῶν, τήν ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ, τήν καταυγαζομένην τῷ
ἀκτίστῳ Φωτί τῆς Ἀγίας Τριάδος καί θάλπουσαν τοὺς ἐν οὐρανοῖς
ἀπογεγραμμένους.

Εὐρεθέντες ἐνώπιον τοῦ ὀστρακίνου σκεύους, τοῦ προσκαίρου κατοικητηρίου τοῦ
προσφιλοῦς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ, δηλαδή τοῦ σκηνώματος Αὐτοῦ, ἀνήχθημεν παρά
ταῦτα ὑπό τῶν Ἱερῶν Γραφῶν καί τῶν θεοσόφων διδασκαλιῶν τῶν Πνευματοκινήτων
Ἀγίων Πατέρων εἰς τά νοητά, εἰς τήν πέραν τῶν αἰσθητῶν πνευματικὴν
πραγματικότητα, ἔνθα νῦν ὁ ἀδελφός ἡμῶν πορεύεται · ἄλλως τε ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς
Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ τῆς Ἀγίας Τριάδος καί τῶν
οὐρανίων Μυστηρίων οἰκεῖος, ὁ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ
καθαίρων καί φωτίζων καί τελειῶν τοὺς μνουμένους, πρότερον ὁ ἴδιος καθαρθεὶς
ἀπὸ τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας. Κατὰ τόν οὐρανοφάντορα Ἅγιον Διονύσιον τόν
Ἀρεοπαγίτην **«ἱεράρχην ὁ λέγων, δηλοῖ τόν ἔνθεόν τε καί θεῖον ἄνδρα, τόν πάσης
ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως, ἐν ᾧ καί καθαρῶς ἡ κατ' αὐτόν ἱεραρχία πᾶσα
τελεῖται καί γινώσκεται. Ταύτης ἀρχή τῆς ἱεραρχίας ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς, ἡ Οὐσία
τῆς Ἀγαθότητος, ἡ μία τῶν ὄντων αἰτία Τριάς, ἐξ ἧς καί τό εἶναι καί τό εὔ
εἶναι τοῖς οὓσι, δι' ἀγαθότητα»**.

Ἐμπροσθεν τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς μεταβάσεως ἐκ τῶν προσκαίρων εἰς τά
αἰώνια, ἐν ἀναμονῇ τῆς Κοινῆς Ἀναστάσεως καί Ἀνταποδόσεως, ἀποροῦντες διὰ τήν
ἄβυσσον τῶν τοῦ Κυρίου κριμάτων, τοῦ καλέσαντος πρὸς Αὐτόν τόν ἡμέτερον
Ἀδελφόν προώρως, κατὰ τό ἀνθρώπινον, ἀλλά καί πρὸς μισθαποδοσίαν ὅσων ὑπέρ
τῆς Ἐκκλησίας ἀγαθῶν εἰργάσατο, δεόμεθα, ὅπως ὁ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ, ὁ
Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, Χριστὸς Ἰησοῦς, παρηγορῇ τό πρὸς ὦραν

ὀρφανισθέν Αὐτοῦ Ποίμνιον, ἀναδείξῃ δέ ἐπάξιον διάδοχον ἐπὶ τοῦ Ἀριχεπισκοπικοῦ Θρόνου, τόν δέ μεταστάντα, κατατάξῃ μετὰ τῶν πνευμάτων τῶν τετελειωμένων δικαίων. **«Μακάριοι οἱ νεκροί οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ’ ἄρτι· ναί, λέγει τό Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν».** Ἀμήν. Γένοιτο!

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΘΕΟΔΟΣΙΟΝ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΗΝ

« Ὅσιε Πάτερ, θεοφόρε Θεοδόσιε, εὐροῦσα ὡς ἐπόθει, τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, τοῦ Πνεύματος ἢ χάρις τοῦ Παναγίου, σοὶ ἐνεσκήνωσεν ὡς ἄχραντον φῶς » (β’ τροπάριον τῶν Ἑσπερίων).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἡ φωτοβόλος χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ Παρακλήτου, ὁ Ὅποιος ἐφανερώθη εἰς τόν ποταμόν Ἰορδάνην πρό ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ οὕτως ὑπέδειξε τὴν περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀλήθειαν, συνήγαγε καὶ ἡμᾶς ἐδῶ σήμερον, διὰ νὰ πανηγυρίσωμεν τὴν μνήμην ἐνός ἡγιασμένου μέλους τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐνός Μεγάλου Πατρός τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τῆς Παλαιστίνης ὁλοκλήρου, δηλονότι τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Συμφώνως πρὸς ὅσα τό ἀνωτέρω τροπάριον τοῦ ἱεροῦ ὑμνωδοῦ λέγει, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατώκησεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, διότι εὗρεν αὐτὴν καθαρὰν, καθὼς ἐπόθει· διότι τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὅποιον εἶναι ἡ ζωοποιὸς δύναμις, τρόπον τινὰ ἡ ψυχὴ ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, **«πάντα χορηγεῖ, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ ... ὅλον συγκροτεῖ τόν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας»**, ἀλλὰ ἀναπαύεται καὶ ἐνσκηνοῖ μόνον εἰς τοὺς καθαρούς, εἰς ὅσους ἔχουν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἀμαρτίας μέσῳ τοῦ ἐν Χριστῷ ἀγῶνος, καθὼς ὁ Ἅγιος ὁ Θεοδόσιος **«κοσμήσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς».** (Μεσῳδίων κάθισμα τοῦ Ὁρθρου).

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ χάρις τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἡ ὁποία ἀνοίγει, μέ τό φῶς της, τοὺς οὐρανοὺς ἐνώπιον τῶν Ἀγίων, ὅπως λόγου χάριν ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν τριῶν Μαθητῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, αὕτῃ ἡ χάρις ἀνάπτει τόν πόθον τῶν ψυχῶν πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκζήτησιν τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φέρει μεθ’ ἑαυτῆς καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ ὁποῖα δέν δίδονται εἰς τοὺς Ἁγίους πρὸς ἐπίδειξιν δυνάμεως, ἀλλὰ πρὸς εὐεργεσίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ δόξαν Θεοῦ. Λέγομεν τοῦτο, συμφωνοῦντες μετὰ τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου, ὁ ὅποιος ἐπαινεῖ τόν Ἅγιον Θεοδόσιον, διότι οὗτος ἀνῆψε φλόγα θερμῆς καὶ ἀσάλευτης ἀγάπης πρὸς τόν Θεόν, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἀπ’ οὐρανοῦ θεϊκόν πυρσόν, διὰ νὰ διακρίνῃ τὰ πάντα ὀρθῶς **«φλόγα τῆς πρὸς Θεόν ἀκλινοῦς, καὶ διαπύρου καὶ θερμῆς ἀγαπήσεως ἐξάψας, τόν οὐρανόθεν, ἀντεκομίσω**

πυρσόν» (γ' τροπάριον τῶν Αἵνων).

Καί εἰς τήν ζωήν τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, εἶναι φανερόν, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μολονότι κατακτᾶται διά πολλοῦ κόπου καί ταπεινώσεως, ὥστόσον εἶναι πάντοτε εὐεργετική πρός τόν πλησίον, καθώς εὐεργετικός ὑπῆρξε καί ὁ Μέγας Θεοδόσιος πρός τοὺς πτωχοὺς, τοὺς πεινῶντας, τοὺς ἀδυνάτους, τό δέ εὐαγές αὐτοῦ Κοινόβιον εἰς τό ὅποιον ἔχομεν τήν εὐλογίαν καί χαράν νά ἱστάμεθα σήμερον πανηγυρίζοντες, χάρις εἰς τάς πρεσβείας τοῦ Ὁσίου καί τήν ἄγρυπνον μέριμναν τοῦ Ἡγουμένου, Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου Ἱεροθέου, ὑπῆρξε μελισσών προσευχῆς πρός τόν Θεόν καί διακονίας τοῦ πλησίον.

Τοιαύτης χάριτος, ἀπείρου ἀγάπης πρός τόν Θεόν καί ἀνεξαντλήτου ἀγάπης πρός τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πάντα συνάνθρωπόν μας, ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς καί ἐντάξεως, δεηθῶμεν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀξιώσῃ καί ἡμᾶς. πρός δόξαν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Αὐτοῦ Σώματος.

ΛΟΓΥΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΝ ΒΗΘΑΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εἶναι μεγάλη ἡ χαρά ἡμῶν προσωπικῶς καί τῶν παρισταμένων ἡμῖν Ἀδελφῶν διά τήν παρουσίαν ἡμῶν ἀναμέσον ὑμῶν, σήμερον. Διότι εἰς τοιαύτας χαρμοσύνους ἡμέρας, μεταξύ Χριστουγέννων καί Θεοφανείων, εἶναι κοινή ἡ δοξολογία καί εὐχαριστία πάντων τῶν ἀνθρώπων πρός τόν Χριστόν, ἀλλά καί τοῦ Ἀγγελικοῦ Τάγματος. Ἐπειδή δέ, δέν βλέπομεν τόν Χριστόν σωματικῶς ἀναμέσον ἡμῶν, ὠκονόμησεν ὁ Κύριος νά Τόν βλέπομεν εἰς τά πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν, τῶν συνανθρώπων μας, ἰδιαιτέρως τῶν ἀσθενῶν καί ἀναξιοπαθούντων, διά τοὺς ὁποίους ὁ Χριστός, ὁ Καλός Ποιμήν, μᾶς εἶπεν **«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, Ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 40)**. Ὑμεῖς, εἰς τήν εὐλογημένην ταύτην Κοινότητα τῶν **«Τεσσάρων Οἴκων τοῦ Ἐλέους»** ἐφαρμόζετε τήν ἀρχαίαν εὐλογημένην συνήθειαν τῶν ἁγίων Μοναχῶν, ὡς λ.χ. τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ἰδικοῦ μας, Ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου καί τοῦ Ὁσίου Εὐλογίου τῆς Αἰγύπτου, οἱ ὅποιοι ὡς καθῆκον των εἶχον, τό νά ἀναζητοῦν ἀνθρώπους ἀνημπόρους καί νά τοὺς ἀναλαμβάνουν προσωπικῶς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των, ὥστε νά σωθοῦν καί οἱ δύο, ὁ μέν ἀσθενής διά τῆς ὑπομονῆς καί τῆς πρός τόν Θεόν εὐχαριστίας, ὁ δέ διακονῶν διά τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐμπράκτου ἀγάπης μέ ὑπομονήν, ὡς ἄν ὑπηρετῇται δι' αὐτοῦ ὁ Χριστός. Εἰς τάς θλίψεις καθίσταται ἀκόμη φανερωτέρα ἡ φυσική ἐνότης καί φυσική ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων μεταξύ των, ὡς τέκνων καί εἰκόνων τοῦ Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως θρησκείας, τέκνων τά ὅποια ἐνδιαφέρονται περί τῆς σωτηρίας καί εὐπραγίας ἀλλήλων, ὡς καθώς συμβαίνει καί ἐδῶ, ἀναμέσον Χριστιανῶν καί Μουσουλμάνων. Εἶμαι πλήρης ἐλπίδος, διά νά μή εἶπω πεποιθήσεως, ὅτι ὑμεῖς, οἱ φροντισταί τῆς εὐλογημένης ταύτης Κοινότητος τῶν

ὀρφανῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐάν μέ ὑπομονήν καί ἀγάπην καρδίας συνεχίσητε ἕως τέλους τήν διακονίαν σας, εἰς τήν ὁποίαν θά ἔχητε τήν πλήρη συμπαράστασιν τοῦ Πατριαρχείου, θά ἀκούσητε τῆς ἠὺλογημένης φωνῆς τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Παρουσίας Του : **«Δεῦτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπό καταβολῆς κόσμου ... ὁ ξένος ἦμην, καί συνηγάγετέ με, γυμνός, καί περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην, καί ἦλθετε πρός με» (Ματθ. 25, 36) .**

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΠΗΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ 2008

Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ καί Γενικέ Πρόξενε

τῆς Ἑλλάδος,

Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

«Ὁ Ἄναρχος ἄρχεται», τοὔτέστιν, ὁ Θεός ἐπιφαίνεται ἐντός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Σαρκώσεως, ἐντός τοῦ σπηλαίου τῶν ἀλόγων τῆς Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Τό ἱστορικόν καί ἀναντίρρητον τοῦτο γεγονός τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνσαρκώσεως ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας διὰ Πνεύματος Ἁγίου, εἶναι αὐτό τό ὁποῖον προσδιορίζει τήν ἔννοιαν τοῦ χρόνου, ὡς παρόντος, παρελθόντος καί μέλλοντος. Καί τοῦτο, διότι κατὰ τόν ὑμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας, τότε οἱ μέν **«λαοί ἀπεγράφησαν τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος· οἱ δέ πιστοί ἐπεγράφημεν τῷ ὀνόματι τῆς Θεότητος τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ»** ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐορτάζοντες καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τόν ἐν τῷ κόσμῳ ἐγκαινισμόν τῆς αἰωνίου τοῦ Θεοῦ Βασιλείας, συνεορτάζομεν ἐν ταυτῷ τήν ἀρχήν τοῦ καθ' ἡμᾶς νέου χρόνου, διότι, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός, **«τῆς γάρ αἰωνίου Σου Βασιλείας, τό ἄναρχον ἐκαινουργήθη»**.

Συνήχθημεν σήμερον ἐπὶ τό αὐτό, διὰ τήν τέλεσιν τῆς σεμνῆς τελετῆς τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας. Ἡ τελετή αὕτη, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ ἔθιμον ἐκ παλαιᾶς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, συνδεομένης μετά τῆς μνήμης τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλείου, Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, οὐρανοφάντορος, τοῦ Μεγάλου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑπεμίμνησκειν εἰς πάντας, τό χριστιανικόν καθῆκον τῆς εὐποιίας, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς φιλανθρωπίας καί τῆς ἀνυποκρίτου ἀγάπης πρός τόν πλησίον δι' ἔργων ἀγαθῶν.

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ τὰς ἀσθενείας ἡμῶν θεραπεύοντι καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦντι, ὅτι οὕτως ἐποίησε τῇ Ἀγιωτάτῃ

Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἱεροσολύμων, τῇ Γεραρᾷ Ἀγιοταφίτικῇ ἡμῶν Ἀδελφότητι, ὡς καί τῷ Χριστεπωνύμῳ ἡμῶν ποιμνίῳ. Δεηθῶμεν τοῦ ἐν Σηλαίῳ Γεννηθέντος καί ἐν Φάτνῃ ἀνακλιθέντος διὰ τήν ἡμῶν σωτηρίαν, Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐντός ἡμῶν ἀνανεωθῇ ἡ καινουργία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ · τό δέ νέον ἔτος ἀναδειχθῇ ἔτος τῆς ἐπί γῆς εἰρήνης καί δικαιοσύνης, ἔτος πνευματικῆς προκοπῆς καί μοναστικῆς ἀνασυγκροτήσεως, τοῦτο δέ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ, καί πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. **Ἀμήν.**

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2007

Ἀριθμ. Πρωτ.

1040

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩι*

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,

Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως

Ἱερουσαλήμ καί πάσης Παλαιστίνης,

Ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὑπερφυῶς ἐκ Παρθένου Τεχθέντι.

«Θεός τό τεχθέν, ἡ δέ Μήτηρ Παρθένος. Τί μεῖζον ἄλλον καινόν εἶδεν ἡ κτίσις;». Ἡ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστοῦ Γεννῶν ἔλευσις πληροῖ καί πάλιν τήν Οἰκουμένην θαυμασμοῦ, χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως. Ἰδού, τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καί ἀγγέλοις ἄγνωστον Μυστήριον, τό τοῖς ἁγίοις Προφήταις προκηρυχθέν, πέρας λαβεῖν ἐπείγεται, «Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος», ἵνα θεώσῃ τό πρόσλημμα, παρέξων τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων διὰ Σταυροῦ καί Ἀναστάσεως καί Ἀναλήψεως, ἀθανασίαν καί ζωήν καί συγκαθεδρίαν μετὰ Πατρός καί Υἱοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου. «Ἰδού, Παρθένος τεκοῦσα βρέφος, τήν δίψαν ἔπαυσεν εὐθύς τήν τοῦ Ἀδάμ καί τοῦ Δαυίδ», δίψαν ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς Ἑδέμ καί τῆς ἐπικρατείας τῆς ἀμαρτίας. Ἀλλ' ἰδού, «τήν Ἑδέμ Βηθλεέμ ἥνοιξε, δεῦτε ἴδωμεν· τήν τρυφήν ἐν κρυφῇ εὕρομεν· δεῦτε, λάβωμεν τά τοῦ Παραδείσου ἔνδον τοῦ Σηλαίου». ❌

Εὐλογηθέντες οἰκονομία Θεοῦ, πάντοτε ἀτενίζειν εἰς τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοβαδίστους Τόπους, τοὺς δυνάμει Χριστοῦ καὶ νῦν καὶ ἀεί ἱσταμένους εἰς μαρτυρίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ φανείσης Βασιλείας, ἡμεῖς οἱ τῆς ἐπιγείου μέν Βηθλεέμ ταπεινοὶ Φύλακες, τῆς Μυστικῆς δέ Βηθλεέμ, τῆς προσκομιδῆς τῶν θείων τῆς Εὐχαριστίας Δώρων, ταπεινότεροι ἱεουργοί, καὶ τῆς νοητῆς καὶ ἐπουρανίου Βηθλεέμ ἐπιθυμηταί, ἐν τῇ ὁποίᾳ καρπὸς τοῦ Ξύλου τῆς Ζωῆς ἐστὶν ὁ Χριστός, μορφούμενος μυστικῶς εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν τῇ χάριτι τοῦ Αὐτῷ ὁμοτίμου καὶ συμφυοῦς Ἁγίου Πνεύματος Αὐτοῦ, ἐκθαμβούμεθα τῇ ὑπερβολῇ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῷ βάθει τῶν κριμάτων Αὐτοῦ. Ἀληθῶς, «*ἡ Σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καὶ ὑπήρεισε στύλους ἑπτὰ*», δηλονότι, κατὰ τοὺς ἁγίους καὶ θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας «*ἡ ἐνυπόστατος καὶ ἀπαράλλακτος τοῦ Πατρὸς εἰκὼν καὶ σοφία ... ἄνθρωπος εὐδοκήσας γενέσθαι φιλανθρωπίας ὑπερβολῇ, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντα πρότερον ἄνθρωπον, ὠκοδόμησεν ἑαυτῷ οἶκον ὑλικόν τε καὶ ἔμψυχον, τὸν τοῦ ἰδίου σώματος ναόν, ἐκ τῶν ἀχράντων αἱμάτων καὶ τῆς σαρκὸς τῆς παναγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου*».

Ἐν τῇ ὑπερφυεῖ δέ ταύτῃ ὑποστατικῇ ἐν τῷ Χριστῷ Ἑνώσει τῶν δύο μορφῶν, θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὑπήρεισε «*τῷ παρ' αὐτῆς εἰς κατοικίαν ἑαυτῇ δημιουργηθέντι σωματικῷ θείῳ ναῷ, στύλους ἑπτὰ, τὰς τοῦ παναγίου πνεύματος ἐνεργείας ἑπτὰ, κατὰ τὴν τοῦ Ἡσαΐου δηλαδὴ πρόρρησιν*» · «*ἂφ' οὗ γὰρ ἐπλήρωσε τὴν δεσποτικὴν σάρκα, ἀπ' αὐτῆς ἦντλει, ὡς ἀπὸ δεξαμενῆς, καὶ ἐδίδου τοῖς προφήταις καὶ ἀποστόλοις τὰς δωρεάς*». Ἐνεπλήσθη, τοίνυν, ἡ Οἰκουμένη τῶν δωρεῶν τῆς ἀκτίστου Αὐτοῦ ἐνεργείας, Οὕτινος ἡ ἀρετὴ ἐκάλυπεν οὐρανούς, καὶ «*ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς παρὰ Πατρός πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας*».

Ὁ δέ τῆς Ἀληθείας ἐχθρὸς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπηνῆς τύραννος, ἐδέξατο σήμερον τὰ προμηνύματα τῆς αὐτοῦ καταργήσεως καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐν Χριστῷ εὐφροσύνης καὶ σωτηρίας· «*Εἰς τοῦτο γὰρ ὁ Λόγος ἄνθρωπος καὶ Υἱὸς ἀνθρώπου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὁ ἄνθρωπος χωρήσας τὸν Λόγον καὶ τὴν νύοθεσίαν λαβὼν, γένηται νύός τοῦ Θεοῦ*», κατὰ τὸν Ἅγιον Εἰρηναῖον, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου τεμόντος διαμπαξ τὴν πρὸς Αὐτόν ἐχθραν καὶ ὀλέσαντος τὴν τοῦ «*ψυχοφθόρου κρατοῦντος*» διαβόλου δύναμιν. Ἡ εὐφροσύνη δέ αὕτη εἶναι μεγάλη, διότι «*ἂφ' οὗ γὰρ Παρθένος μήτηρ καὶ μήτηρ Παρθένος, ὁ στεναγμὸς ἐπαύσατο· ἡ θυγάτηρ τὸ μητρικὸν διέλυσε ἔγκλημα· δι' αὐτῆς γὰρ ὁ Δεσπότης σαρκωθείς πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησεν. Ἦλθε δέ τὰ λυπηρά μεταβαλεῖν εἰς χαράν, ἦλθε τὴν κατώδυνον ἀλλάξαι συνήθειαν, ἦλθε τὰ κάτω τοῖς ἄνω εἰρηνοποιῆσαι*».

Τηλικαύτης χαρᾶς εὐαγγέλια καταγγέλλοντες πανταχοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοδέγμονος τῆς Βηθλεέμ Σπηλαίου, εὐχόμεθα ὀλοψύχως, ὅπως ἡ Ὑμετέρα πεφιλημένη ἡμῖν Παναγιότης, σὺν ὀλοκλήρῳ τῇ κατ' Αὐτὴν Πρωτοθρόνῳ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως, Κλήρῳ τε καὶ εὐσεβεῖ λαῷ, οἴκοι τε καὶ τῇ ὑπερορίᾳ ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης, πάντοτε καταυγάζεται τῷ φωτὶ τῆς ἐν Χριστῷ ὑποστατικῆς ἐλπίδος, μεθ' ἧς ὁ νέος Ἰσραὴλ ἀληθῶς, κατὰ τὸ ἀποστολικόν, ἐλέγχομεν τὰ μὴ βλεπόμενα ἀγαθὰ τῆς Βασιλείας τοῦ ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντος Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἀπευθύνοντες ἀπὸ τοῦ Σπηλαίου τῆς Ἀγίας Βηθλεέμ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστοῦ Γεννῶν τὰς συγχαρητηρίου ἡμῶν προσήσεις καὶ θερμὰς εὐχὰς τῇ

Ὑμετέρᾳ Σεβασμιοποθήτῳ Ἡμῖν Παναγιότητι, τῇ περί Αὐτήν σεπτῇ Ἱεραρχίᾳ καί τῳ πεπιστευμένῳ Αὐτῇ Κλήρῳ καί λαῷ, κατασπαζόμεθα Αὐτήν ἀδελφοποθήτως ἐν τῷ ἐκ Παρθένου Τεχθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν καί διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2007.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

* Ὅμοια γράμματα ἐστάλησαν καί εἰς τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας καί Ἀρχηγούς τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν

ΜΗΝΥΜΑ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2007

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΗΣ Α. Θ. Μακαριότητος

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ. κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2007

“Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη

ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.” (Λουκ. 2, 14).

Ἀρχαία ἐκκλησιαστικῇ παραδόσει καί τάξει ἐπόμενοι, ἐξήλθομεν ἐκ τῆς πόλεως τῶν πόλεων, Ἱερουσαλήμ τῆς Ἀγίας, τῆς καθέδρας τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου καί ἦλθομεν εἰς Βηθλεέμ, “τὴν οὐδαμῶς ἐλαχίστην ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα” (Μιχ. 5,14). Εἰς αὐτὴν ἐλθόντες, βιοῦμεν καί πάλιν τό παράδοξον καί ὑπέρλογον μυστήριον, δι’ οὗ ὁ Θεός ἠυλόγησε καί ἐτίμησεν αὐτήν. Βιοῦμεν τό γεγονός ὅτι ὁ Θεός ἡμῶν ὁ ἄναρχος καί αἰώνιος, ὁ ἐξ ἀγάπης ἀποκαλύψας ἑαυτὸν πάλαι ποτέ ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ κόσμου καί τῇ πλάσει τοῦ ἀνθρώπου, μὴ φέρων ὄραν τυραννούμενον ὑπὸ τοῦ διαβόλου τό ἀπομακρυνθέν ἀπ’ Αὐτοῦ πλάσμα τῶν χειρῶν Αὐτοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ἠυδόκησεν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγουστοῦ τοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορος, ἵνα ὁ Μονογενὴς Υἱὸς Αὐτοῦ γένηται ἄνθρωπος. Τοῦτο τό μυστήριον ὑπὸ τῶν θεοπνεύστων προφητῶν προανηγγέλθη, “ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν

γαστρί ἔξει καί τέξεται Υἱόν” (Ἡσαΐου 7, 14), ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὑπό τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἀνθρωπίνως ἐτελεσιουργήθη, ὑπό Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος διηκονήθη, ὑπό τῶν ἀγραυλούντων ποιμένων ἐθεάθη, ὑπό τῶν μάγων τῆς Ἀνατολῆς προσεκυνήθη, ἐν Γραφαῖς Ἁγίαις παρεδόθη καί ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἡ πρώτη ὁρατή φανέρωσις τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ διεφυλάχθη καί διεκηρύχθη.

Πίστει προσεγγίζων τό μυστήριον τοῦτο ὁ θεοφόρος τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐξηγεῖ ὅτι ἐν τούτῳ: “Θεός κατακινᾶται τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ἵνα τῷ ὕψει τοῦ Θεοῦ συναπαρτισθῇ τό ἀνθρώπινον” (Κατά Ἀνθρωπομορφιτῶν ΚΑ΄, Ρ.Γ. 76, 1152). “Ζωοποιεῖ Χριστός διὰ τῆς ἰδίας σαρκός τούς κατεφθαρμένους” (Εὐσεβ. Βασιλίσσαις ΡΓ. 76, 1228Α). “Σάρκα λαβὼν καί ἰδίαν αὐτὴν ποιησάμενος, ἐγεννήθη σαρκικῶς διὰ τῆς ἁγίας Θεοτόκου Μαρίας” (Ἀγ. Κυρίλλ., Εὐσεβ. Βασιλίσσαις, Ρ.Γ. 76, 1205Α). Ἐν ἐκχειλίσσει χαρᾶς πεπληρωμένης, θά δηλώσῃ ἔτι πλατύτερον, “Σήμερον Χριστός ὁ Δεσπότης τὴν τῆς φιλανθρωπίας γέννησιν ἀνεδέξατο... Ὁ τῆς φιλανθρωπίας Λόγος κενοῦται, ὁ ἄσαρκος σαρκοῦται, ὁ ἀφῇ μὴ ὑποπίπτων διὰ τό τῆς φύσεως ἀσώματον, ψηλαφᾶται, ὁ ἄναρχος ὑπό ἀρχὴν γίνεται σωματικὴν, ὁ τέλειος αὖξει, ὁ πλούσιος ἐν καταλύματι τίκτεται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, σπαργανοῦται, ὁ βασιλεὺς ἐν φάτνῃ κατατίθεται.” (Ἀττικοῦ ἐπισκόπου, παρὰ Ἀγ. Κυρίλλ. Ἀλεξανδρείας, Εὐσεβ. Βασιλίσσαις, Ρ.Γ.76, 1213Β).

Τό μυστήριον τοῦτο ἀκολουθούμενον ὑπό τῶν ἄλλων μυστηρίων τῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ γῆς παρουσίας καί δράσεως, τῆς Βαπτίσεως δηλονότι, Μεταμορφώσεως, Σταυρώσεως, Ἀναστάσεως καί Ἀναλήψεως, ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τοῦ διδακτικοῦ καί ἁγιαστικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τοῦ προσώπου, τοῦ ἔργου καί τῆς διδασκαλίας τοῦ σαρκωθέντος καί ἐνανθρωπίσαντος Κυρίου, ἐδραζομένη ἡ ὑπ’ Αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία, τό σῶμα Αὐτοῦ, προσλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ Βαπτίσματος καί τῶν ἄλλων μυστηρίων αὐτῆς, διδάσκει καί ἐξανθρωπίζει τοῦτον, θεραπεύει καί ἀναμορφοῖ εἰς τό ἀρχαῖον θεοειδές αὐτοῦ κάλλος. Ὡς ὁ Κύριος αὐτῆς λαθὼν ἐτέχθη ὑπό τό σπήλαιον, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία, ἀθορύβως πλὴν ἐνεργῶς καί δραστικῶς, ἐνεργεῖ εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς “μικρά ζύμη, ἥτις ὅλον τό φύραμα ζυμοῖ.” (Κορ. Α΄, 5, 6).

Τό θεραπευτικὸν καί μεταμορφωτικὸν ἔργον αὐτῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον τελεῖ ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀνά τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καί ἡ τοπικὴ τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ἰδρυθεῖσα ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, εἰς τούς τόπους τῆς ἐμφανείας Αὐτοῦ, τούς τόπους τῆς χάριτος. Ἐπ’ αὐτῶν “ἐπιδημήσας ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ὁ τοῦ Πατρὸς Μονογενὴς Θεός Λόγος, πρῶτον ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων ποιμένα καί διδάσκαλον καί πιστὸν οἰκονόμον τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν” τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφόν Αὐτοῦ Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον, ἀδιάκοποι διάδοχοι τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν οἱ Προκαθήμενοι Ἐπίσκοποι καί Πατριάρχαι Σιών τῆς Ἁγίας. Οὗτοι μετὰ τῆς περὶ αὐτοῦ Ἀδελφότητος τῶν Σπουδαίων καί τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου αὐτῶν διεφύλαξαν τούς ἁγίους τόπους ὡς τόπους ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ καί ὡς τόπους λατρείας Αὐτοῦ ὑπό τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ποιμνίου αὐτῶν. Ἐν αὐτοῖς τοῖς τόποις καί ναοῖς, ἐν οἷς καί ὁ περικαλλὴς οὗτος Κωνσταντίνειος καί Ἰουστινιάνειος τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως, ἐσφυραλατήθη τό ὀρθόδοξον χριστιανικὸν δόγμα καί ἥθος, τῆς ἐλευθέρας συνεργίας Θεοῦ καί ἀνθρώπου, τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου καί τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, τό θεμελιωθέν ἐπὶ τοῦ ὕμνου τοῦ ἀπαγγελθέντος ὑπό τῶν ἀγγέλων ἀπὸ τῶν οὐρανῶν τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ: “Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία”

(Λουκ. 2, 14).

Τοῦ θεϊκοῦ καί σωτηρίου τούτου μηνύματος ἀνάγκην ἀπόλυτον ἔχει ὁ ἄνθρωπος σήμερον εἴπερ ποτέ καί ἄλλοτε. Παρά τὰς ἀξιολόγους καί ἐπαινετάς τεχνικάς, πολιτικάς, ἐπιστημονικάς καί πνευματικάς αὐτοῦ ἐπιδόσεις, προόδους, ἐπιτεύξεις, προσπάθειας, συμφωνίας καί συνθήκας εἰρήνης, ὁ ἄνθρωπος τοπικῶς καί παγκοσμίως πολλῶν ὑπολείπεται εἰσέτι. Οἱ πόλεμοι, ἡ τρομοκρατία, αἱ ἀσθένειαι ὡς συνέπειαι τῆς ἁμαρτίας, αἱ αὐθαίρετοι ἀνθρώπιναι παραβιάσεις τοῦ θείου τρόπου λειτουργίας τῆς φύσεως, ἀφήνουν καθημερινῶς ἑκατοντάδας καί χιλιάδας θυμάτων ἀνθρωπίνων ζωῶν. Ὁ ἄνθρωπος καί ἡ ζωὴ αὐτοῦ δέν ἀποτελεῖ διὰ πολλοὺς ὑψίστην ἀξίαν. Τό ὑπὸ τοῦ θεοῦ χορηγηθέν αὐτῷ αὐτεξούσιον πολλάκις καταπολεμεῖται καί καταστρατηγεῖται πολιτικῶς καί θρησκευτικῶς καί ἡ διεκδίκησις τοῦ δικαιώματος χρήσεως τοῦ θείου δώρου τούτου στοιχίζει αὐτῷ τὴν ζωὴν. Ὁ ἄνθρωπος, ἐλεούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πολλάκις δέν ἐπιδεικνύει ἔλεος πρὸς τὸν συνάνθρωπον, ἐνῶ ζητεῖ τοῦτο δι' ἑαυτόν.

Ἡ θεραπεία μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως εὐρίσκεται ἐν τῇ προσλήψει καί οἰκαιοποιήσει καί ἐνεργοποιήσει τῶν ἀποκαλυφθέντων ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ ἐνανθρωπίσαντι Υἱῷ Αὐτοῦ τῷ Μονογενεῖ. Τῆς ταπεινώσεως τοῦ δι' ἡμᾶς νηπιάσαντος σαρκί καί ἐν σπηλαίῳ γεννηθέντος καί ἐν φάτνῃ ἀνακλιθέντος. Τῆς εἰρήνης Αὐτοῦ ὡς Ἀρχοντος τῆς εἰρήνης. Τῆς ἀρνήσεως χρήσεως πάσης βίας ἐν τῇ καταδιώξει Αὐτοῦ ἀπὸ σπαργάνων καί τῇ προσφυγίᾳ Αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον. Τῆς πτωχείας Αὐτοῦ, “ἦν ἐπτώχευσε δι' ἡμᾶς, πλούσιος ὢν, ἵνα ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσωμεν” (Κορ.Β', 8, 9). “Τῆς χάριτος, ἥντινα πάντες ἐλάβομεν ἐκ τοῦ πληρώματος Αὐτοῦ” (Ἰω. 1, 15).

Τό χαρμόσυνον, ἐλπιδοφόρον καί σωτήριον τοῦτο μήνυμα ἀπαγγέλλομεν παντὶ τῷ ποιμνίῳ Ἡμῶν, ὅπουδήποτε γῆς, εὐχόμενοι αὐτῷ ὑγιείαν, δύναμιν, εἰρήνην, πρόοδον, εὐημερίαν καί πᾶσαν εὐλογίαν πνευματικὴν καί δεόμενοι τοῦ θεοῦ, ὅπως φωτίσῃ διὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ τοὺς ἡγέτας τῶν λαῶν διὰ τὴν εὐόδωσιν τῶν εἰρηνευτικῶν διαπραγματεύσεων καί προσπαθειῶν ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καί σύμπαντα τὸν κόσμον.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2007

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Ἡ μεθ' ἡμῶν παρουσία Σας περιποιεῖ εἰς ἡμᾶς μεγάλην τιμὴν καὶ ἰδιαιτέραν χαράν · καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἐορτὴ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἡ ὁποία Γέννησις ἔλαβε χώραν εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν τόπον παρὰ τῷ ὁποίῳ ἱστάμεθα, τοῦτέστι παρὰ τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, ἀποτελεῖ πανήγυριν ὅχι μόνον τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν συνόλου τοῦ Παλαιστινιακοῦ Λαοῦ, τοῦ τελοῦντος ὑπὸ τὴν πεπνυμένην πολιτικὴν ἡγεσίαν τῆς Ὑμετέρας σεβαστῆς καὶ λῖαν ἡμῖν ἀγαπητῆς Ἐξοχώτητος.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, δηλαδή τό ἡμέτερον Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον, καὶ αἱ ἄλλαι ἀνατολικαὶ χριστιανικαὶ ὁμολογίαι ἐορτάζουν τὴν εἴσοδον τοῦ θείου Λόγου τοῦ Φωτός τῆς Γνώσεως, τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, ἐντός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Τοῦ θρησκευτικοῦ γεγονότος τούτου ἀψευδὴς φυσικὸς μάρτυς εἶναι ὁ ἱερός οὗτος τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διὰ μέσου τῶν αἰώνων καταγγέλλονται κατὰ τρόπον προσκυνηματικόν καὶ λατρευτικόν αἱ πανανθρώπινοι καὶ ἀναλλοίωτοι ἀξίαι τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Ὅποιος ἐδῶ καὶ **2.000** χρόνια κατέλαμψε τὴν ἐν σκότει ἀνακειμένην ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου, θὰ λάμψη καὶ πάλιν ὡς φῶς διαχέον **«ἐπὶ γῆς εἰρήνην»**, καὶ δὴ ἐπὶ τῆς Παλαιστινιακῆς Γῆς θὰ λάμψη δικαιοσύνην, εἰρήνην καὶ ἀγάπην μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὡς τέκνων τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγουν αἱ ἱεραὶ Γραφαὶ : **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»**.

Εὐχόμεθα ἐκ βάθους καρδίας, ὅπως τό ἐκ τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ ἀνατεῖλαν σεσαρκωμένον Φῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν φωτίζει τὴν διάνοιαν Ὑμῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ θερμαίνει τὴν καρδίαν Ὑμῶν καὶ παρέχῃ τὴν κυβερνητικὴν δύναμιν, ἵνα φέρητε εἰς πέρας τὴν ὑψηλὴν Ὑμῶν ἐθνικὴν ἀποστολήν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Παλαιστινιακοῦ Λαοῦ καὶ πάντων τῶν κατοίκων τῆς Ἀγίας Γῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀφ' ἡμῶν δεχθῆτε τὴν πένναν ταύτην, μετὰ τῆς εὐχῆς, ὅπως μέ αὐτὴν τὴν πένναν ὑπογράψετε τὴν συνάντησιν εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης.